

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **L. T. H.**, narozená dne xx. x. xxxx, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem P.
zastoupena Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem, se sídlem Bedřicha Smetany 167/2, 301 00 Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2018, č. j. MV-53471-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2018, č. j. MV-53471-4/SO-2018, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 2. 2018, č. j. OAM-8522-22/DP-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), tak, že žádost žalobkyně byla zamítnuta

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla žalobkyni prodloužena, neboť ta neplnila účel pobytu. Prvoinstančním rozhodnutím byla I. podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a II. podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podaná dle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgány vycházely ze skutkových zjištění, která nevyplývají z provedených důkazů a že obě rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení věci. Správní orgán na základě výsledku žalobkyně dospěl k závěru, že podnikatelská činnost, kterou žalobkyně provozuje, není podnikáním, ale výkonem závislé práce. V této skutečnosti správní orgán I. stupně spatřoval jednak neplnění účelu pobytu, a jednak závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky (dále též „ČR“). Skutková zjištění však nevyplývají z provedených důkazů. Správní orgán opřel své rozhodnutí v podstatě pouze o výsledk žalobkyně, přičemž výpověď žalobkyně správní orgány záměrně zkreslují. Dle žalobkyně je z obsahu výpovědi zřejmé, že sama rozhoduje, které zakázky bude realizovat a které nikoli; že sama odpovídá za jejich zpracování s tím, že zprostředkovatel pouze kontroluje, zda je dílo bez vad; že má čipovou kartu za účelem vstupu do pronajatého objektu; že si dobu výkonu činnosti stanovuje sama atd. Žalobkyně vykonává činnost svým jménem a na svoji odpovědnost a vůči svému smluvnímu partnerovi odpovídá za provedení díla bez vad. Z uvedeného je zřejmé, že činnost žalobkyně vykazuje znaky podnikatelské činnosti, nikoli závislé práce, jak tvrdí správní orgány. Žalobkyně pak dále namítala, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že z výsledku žalobkyně vyplývá, že docházka zaměstnanců je monitorována prostřednictvím čipových karet, které nahrazují pevnou pracovní dobu. Toto tvrzení však ve výpovědi žalobkyně nezaznělo. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, jak by mohla čipová karta nahradit pevnou pracovní dobu. Zejména pak není zřejmé, proč by byla docházka monitorována, když doba strávená v areálu společnosti nemá vliv na výši ceny za dílo provedené žalobkyní. V tomto ohledu jsou dle žalobkyně úvahy žalovaného nepřezkoumatelné.
3. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil ji povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalované k žalobě a replika žalobkyně

4. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 12. 11. 2018 nejprve shrnula dosavadní průběh řízení, obsah protokolu o výpovědi žalobkyně a dále definovala zákonné pojmové znaky podnikání. Žalovaná se dále vyjádřila k žalobním námitkám. Žalovaná poukázala na povinnost žalobkyně označit důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu ust. § 52 správního řádu. Navržené důkazy by měly směřovat k prokázání, že žalobkyně je osobou samostatně výdělečně činnou, tedy že její činnost je podnikáním, resp. výkonem živnosti.

Žalovaná se ztotožnila se závěrem Ministerstva vnitra, že rozhodným byl v daném případě výsledek, který byl s žalobkyní proveden dne 20. 9. 2017. V rámci výsledku byla žalobkyni dána možnost objasnit předmět činnosti, které se na území ČR věnuje. Na základě provedeného výsledku byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaná se dále vyjádřila k jednotlivým pojmovým znakům podnikání. Prvním pojmovým znakem podnikání je soustavnost výkonu činnosti. Z provedeného výsledku vyplynulo, že žalobkyně vykonávala činnost soustavně. Dalším znakem je samostatnost činnosti prováděné podnikatelem. Samostatnost bývá vymezována jako schopnost či možnost podnikatele rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě a ve vztahu k jaké cílové skupině zákazníků. Tento pojmový znak žalobkyně svou činností nenaplnovala, jelikož se jednalo pouze o výkon fyzické práce podle pokynů „tlumočníka“ společnosti Yazaki Wiring Technologies Czech s.r.o. (dále jen „Yazaki“), a to na přiděleném místě, za použití materiálů a pomůcek, které žalobkyni poskytuje společnost Yazaki. Z uvedených důvodů není výkon činnosti žalobkyně podnikáním resp. výkonem živnosti, neboť žalobkyně tuto činnost sice vykonávala osobně a za účelem dosažení zisku, ale nikoliv samostatně a na vlastní odpovědnost. Nadto žalovaná uvedla, že se v případě žalobkyně jednalo o závislou práci, neboť společným rysem všech znaků závislé práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, resp. že zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.

5. Žalovaná se neztotožnila s námitkou, že čipová karta slouží žalobkyni pouze za účelem umožnění vstupu do objektu. Žalobkyně při výsledku uvedla pouze skutečnost, že nemá pevnou pracovní dobu, neboť je docházka monitorována čipovou kartou. Z uvedeného nevyplývá, že by čipová karta sloužila pouze k umožnění vstupu do objektu, ale naopak z uvedeného vyplývá, že docházka zaměstnanců je monitorována prostřednictvím čipových karet, které nahrazují pevnou pracovní dobu.
6. K námitce žalobkyně, že odůvodnění je postaveno pouze na úvahách Ministerstva vnitra, a to bez jakýchkoliv zákonných podkladů pouze z výsledku žalobkyně, žalovaná uvedla, že v otázce kompetencí Ministerstva vnitra při posuzování výkonu účelu pobytu je Ministerstvo vnitra povinno v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zkoumat, zda nejsou dány důvody aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jeho postup v tomto směru nelze označit za překračování pravomoci.
7. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Ve stručné replice ze dne 20. 2. 2019 žalobkyně pouze uvedla, že žalovaná opakovala to, co již bylo uvedeno ve správních rozhodnutích. Nevyrovnala se tedy s tím, že je to sama žalobkyně, kdo rozhoduje o tom, kterou zakázku přijme a kterou nikoli, a sama také kontroluje výsledky své činnosti. Žalovaná dle žalobkyně rovněž nevysvětlila, jaký smysl by mělo monitorovat dobu výkonu její činnosti, když je odměňována za skutečně provedené dílo.

Posouzení věci krajským soudem

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

10. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím žalobkyně i žalovaná souhlasily.
12. Žaloba není důvodná.
13. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
14. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
15. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno.“
16. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to naposledy s platností od 27. 5. 2015 do 26. 5. 2017. Dne 10. 5. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Součástí správního spisu je výzva správního orgánu k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti ve smyslu § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců ve znění rozhodném pro projednávaný případ ze dne 7. 6. 2017, která byla žalobkyni doručena dne 21. 6. 2017. Ve výzvě byla žalobkyně vyzvána k prokázání provozování živnosti za dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobkyně následně správnímu orgánu předložila faktury za rok 2015; přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015; faktury za rok 2016; přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016; smlouvu o dílo uzavřenou mezi žalobkyní jako zhotovitelem a spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o. jako objednatelem; smlouvu o podnájmu nebytových prostor na adrese U Nové Hospody 2/1122, Plzeň, uzavřenou mezi žalobkyní jako podnájemkyní a výše uvedenou společností EAST-WEST TRADECOM s.r.o. jako nájemcem; smlouvu o zapůjčení zařízení uzavřenou mezi žalobkyní jako zhotovitelkou a společností EAST-WEST TRADECOM s.r.o., jejímž předmětem je zapůjčení nástrojů na montáž dílů, stříhání vodičů, a jejich testování a balení. Ve spisu jsou dále založeny faktury vystavené žalobkyní odběrateli společnosti EAST-WEST TRADECOM s.r.o. za měsíc duben až červenec 2017, a to za montáž dílů pro kabelové svazky; faktura vystavená výše uvedenou společností na žalobkyni za nájemné za měsíc květen 2017; předávací protokol ze dne 31. 5. 2017, dle kterého spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o. převzala od žalobkyně 287 dílů pro kabelové svazky. Se žalobkyní byl dne 20. 9. 2017 proveden výslech, kterého se účastnil rovněž tlumočník. O provedeném výslechu byl sepsán protokol, který žalobkyně stvrdila svým podpisem.
17. Dne 5. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. OAM-8522-22/DP-2017 rozhodnutí kterým rozhodl takto: **I.** žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a dále ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť žadatelka neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu, **II.** žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců neprodlužuje,

neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Správní orgán I. stupně ověřoval, z jaké činnosti plynou příjmy žalobkyně, resp. jakým způsobem je plněn účel povoleného pobytu (podnikání), a dále se zabýval tím, zda žalobkyni vykonávaná činnost nevykazuje znaky závislé práce ve smyslu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Správní orgán z výsledku žalobkyně zjistil, že žalobkyně vyvíjí svou činnost v areálu společnosti Yazaki, kde provádí montážní práce, stříhání vodičů atd. na základě smlouvy o dílo uzavřené se společností EAST-WEST TRADECOM s.r.o. Práci vykonává dle pokynů tlumočnicka z Yazaki, který jí přiděluje zakázky. Pracovní dobu sice nemá pevně stanovenou, ale pracuje většinou od 7.00 do 18.00 hod., ale její docházka podléhá monitoringu doby příchodu a odchodu z areálu Yazaki prostřednictvím čipové karty. Správní orgány proto uzavřely, že činnost vykonávaná žalobkyní není podnikáním, resp. živností, jelikož žalobkyně tuto činnost nevykonává samostatně a na vlastní odpovědnost. Naopak činnost vykazuje znaky nelegální závislé práce. Žalobkyně však vykonávala závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání a mimo pracovněprávní vztah, čímž dle § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. vykonávala práci nelegální. Výkon nelegální práce je přitom dle názoru správního orgánu nutné považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, která brání prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu. Správní orgán se dále zabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně a dospěl k závěru, že takové dopady nebudou nepřiměřené.

18. Proti rozhodnutí si žalobkyně podala odvolání, které bylo rozhodnutím žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 29. 10. 2018 č. j. MV-53471-4/SO-2018 změněno tak, tak, že žádost žalobkyně byla zamítnuta podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla žalobkyni prodloužena, neboť neplnila účel pobytu. Žalovaná se vypořádala s jednotlivými námitkami žalobkyně a ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Žalovaná rozebírala jednotlivé pojmové znaky podnikání resp. živnosti, a dospěla k závěru, že žalobkyně nenaplnila při výkonu své činnosti znak samostatnosti, tedy schopnost či možnost podnikatele rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě a ve vztahu k jaké cílové skupině zákazníků. Žalobkyně však vykonávala fyzickou práci podle pokynů „tlumočnicka“ společnosti Yazaki, a to na přiděleném místě, za použití materiálů a pomůcek, které žalobkyni poskytovala výše uvedená společnost. Žalovaná zároveň uvedla, že se jednalo o závislou práci, neboť ta se vyznačuje osobní či hospodářskou závislostí zaměstnance na zaměstnavateli. Žalovaná rovněž zdůvodnila provedenou změnu výroku, kterou uskutečnila proto, že výrok II. prvostupňového rozhodnutí nebyl správním orgánem I. stupně ve vztahu k údajnému výkonu nelegální práce dostatečně prokázán, neboť si skutečnosti rozhodné pro takový závěr neověřil u příslušného úřadu práce a nezjistil tak skutečný stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu.
19. Námitky žalobkyně soud posoudil následovně. Žalobkyně namítala, že správní orgány své závěry opřely v podstatě o jediný důkaz, a to o výsledk žalobkyně. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je opravdu patrné, že pro rozhodnutí správních orgánů měl výsledek žalobkyně zásadní význam, není však možno uzavřít, že by se jednalo o jediný důkaz. Obecně vzato, podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění rozhodném pro projednávaný případ je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci, přičemž účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a

nesmí nic zamlčet. V daném případě je podstatné uvést, že řízení ve věci žalobkyně bylo řízením zahajovaným na žádost, a bylo tedy v zájmu žalobkyně jakožto žadatelky, aby správnímu orgánu předložila veškeré potřebné doklady a náležitosti a tvrdila a prokázala splnění všech podmínek pro prodloužení pobytového oprávnění, včetně doložení plnění účelu povoleného pobytu. K tomu ji ostatně, pokud jde o prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti i správní orgán I. stupně vyzval prostřednictvím výzvy ze dne 7. 6. 2017, která jí byla doručena dne 21. 6. 2017. Žalobkyně správnímu orgánu I. stupně v reakci na tuto výzvu předložila i celou řadu listin (např. přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 a 2016, výkaz zisku a ztráty ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2015, rozvahu ve zjednodušeném režimu ke dni 31. 12. 2015, výsledovku za rok 2015, řadu faktů a rovněž i smlouvy – rámcovou smlouvu o dílo ze dne 3. 4. 2017 uzavřenou mezi žalobkyní a společností EAST-WEST TRADECOM s.r.o. a podnájemní smlouvu uzavřenou mezi týmiž smluvními stranami téhož dne faktur). K těmto listinám správní orgány přihlédly, provedly je řádně k důkazu a učinily z nich skutková zjištění. Správním orgánům však nelze vytýkat, že vycházely právě i z výsledku žalobkyně a že mu i v rámci volného hodnocení důkazů přisoudily větší význam než žalobkyni předloženým listinám. V případech, kdy správní orgány shledávají fingování podnikatelské činnosti, je ostatně typické, že listiny pravidelně budí zdání podnikatelské aktivity. Jsou to pak právě výsledky, ať už samotných účastníků řízení či případných svědků, jejichž prostřednictvím je možno skutečný charakter cizincem vykonávané činnosti objasnit, a to i s ohledem na kritéria, jimiž je odlišován výkon závislé práce a podnikání, jak o nich byla řeč shora. I v projednávaném případě žalobkyně při výsledku popsala svou dosavadní činnost, kterou správní orgán I. stupně vyhodnotil jako jinou činnost než je podnikání, za jehož účelem jím byl předchozí pobyt na území povolen (konkrétně tuto činnost vyhodnotil jako závislou práci dle zákoníku práce, přestože žalobkyně měla pobyt povolený za účelem podnikání). Správnímu orgánu nelze klást k tíži, že vycházel z toho, co žalobkyně sama během své výpovědi tvrdila. Žalobkyně byla dobře informována a poučena o tom, jaké skutečnosti by měla tvrdit, a to nejen z toho, že sama žádala o prodloužení svého pobytového oprávnění za účelem podnikání, ale i z jí doručené výzvy správním orgánem I. stupně k prokázání faktického výkonu živnosti či jiné podnikatelské činnosti, a že má povinnost svá tvrzení rovněž prokázat.

20. K uvedeným východiskům se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 10. 2017 č. j. 6 Azs 302/2017-27, kde uvedl: *„řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výsledku popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila.“* (zvýraznění doplněno krajským soudem). S uvedeným názorem se krajský soud ztotožňuje. Sama žalobkyně při výsledku popsala svou činnost takovým způsobem, který vylučuje naplnění účelu podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Rovněž je nutné uvést, že správní orgán ve svém rozhodnutí dostatečně popsal a zdůvodnil, z jakého důvodu činnost žalobkyně nepředstavuje samostatnou výdělečnou činnost a proč v ní spíše spatřuje znaky výkonu závislé práce.
21. Žalobkyně při svém výsledku uvedla, že v roce 2015 a 2016 prodávala textil, nic jiného nedělala, a od 3. 4. 2017 podniká v Yazaki, a to tak, že na základě smlouvy o dílo vyrábí kabely pro automobilový průmysl. Smlouvu o dílo uzavřela se společností EAST-WEST

TRADECOM s.r.o., konkrétně s jednatelem společnosti panem P. H. v areálu Yazaki. Žalobkyně uvedla, že docházka do firmy je monitorována kartou s čipem. Přestože pracovní doba není pevně stanovená, většinou pracuje od 7.00 do 18.00 hod od pondělí do pátku. K práci dle své výpovědi používá nůžky, kleště a metr, které má zapůjčené od pana H.. Žádné své pracovní pomůcky nepoužívá, nemá pracovní oděv. Zakázky jí přiděluje tlumočnick-Vietnamec v Yazaki, který jí přidělí zakázku a žalobkyně ji zpracuje. Práci si sama kontroluje a vadné výrobky sama opravuje. Práce žalobkyně závisí na zakázkách, které jí přidělí tlumočnick, sama si práci nemůže zvolit, může si zvolit jen typ zakázky. Když má zakázku hotovou, předá ji panu H., který zakázku zkontroluje. Dále uvedla, že je placená za počet zhotovených kusů měsíčně. Pan H. převezme výrobky a na základě počtu výrobků za měsíc vystaví fakturu a pošle žalobkyni peníze na účet. Pan H. rovněž vystavuje každý měsíc fakturu za spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o. za nájem prostor. Na dovolenou žalobkyně nárok nemá, avšak svou nepřítomnost předem oznamuje panu H.. Žalobkyně rovněž uvedla, že nikdy nebyla na adrese Nová Hospoda 15, Bor, kde má vedeno sídlo své provozovny. Účetnictví dělá žalobkyni pan N., kterému žalobkyně předává faktury vystavené panem H..

22. Soud se neztotožnil s výtkami směřujícími proti samotnému hodnocení skutečností, které žalobkyně vypověděla v rámci výsledku. Krajský soud souhlasí s názorem správních orgánů, že ze způsobu, jakým stěžovatelka při výsledku popsala svou pracovní aktivitu, je zřejmé, že fakticky nevykonávala činnost, která by vykazovala všechny podstatné znaky podnikání, byť formálně tuto činnost jako podnikání vykazovala (vystavování faktur, zápis v živnostenském rejstříku, placení daní jako OSVČ). Pro posouzení věci však není podstatné, jak stěžovatelka svou výdělečnou aktivitu označovala či formálně vykazovala, ale co bylo její podstatou. Z hlediska posouzení splnění podmínek § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby podnikání bylo uskutečňováno i fakticky (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 71). Podle ust. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, je podnikatelem ten, kdo samostatně, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost vykonává výdělečnou činnost živnostenským či obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Uvedené znaky musí být splněny kumulativně. Správní orgány v právě posuzovaném případě shledaly, že činnost vykonávaná žalobkyní nevykazuje znaky samostatnosti a výkon činnosti na vlastní odpovědnost. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje. Správní orgány svou argumentaci a myšlenkové úvahy opřely o obsah správního spisu, zejména pak o výpověď žalobkyně, a mají v něm dostatečnou oporu. Soud tedy nepřítakal námitce, že skutková zjištění nevyplývají z provedených důkazů. Z výše uvedené výpovědi žalobkyně jasně vyplývá, že žalobkyně vyrábí kabely pro automobilový průmysl pro společnost EAST-WEST TRADECOM s.r.o., se kterou má uzavřenou smlouvu o dílo. Svou činnost však vykonává v areálu společnosti Yazaki dle pokynů tamního tlumočnicka. Je zřejmé, že tento tlumočnick přiděluje žalobkyni práci, byť uvedla, že může zakázku odmítnout. Výrobu kabelů provádí pomocí nářadí, které si zapůjčila od spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o., žádné vlastní nářadí nemá. Přestože nemá žalobkyně pevně stanovenou pracovní dobu, je její docházka monitorována čipovou kartou. Žalobkyně rovněž musí svůj nepřítomnost na pracovišti předem hlásit. Jak bylo také výše uvedeno, své výrobky předává žalobkyně ke kontrole panu H.. Z těchto skutečností je zřejmé, že žalobkyní vykonávaná činnost není žalobkyní vykonávána na vlastní odpovědnost a nevykazuje znak samostatnosti. Na věci nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně není placena za odpracované hodiny, nýbrž úkolově, tj. za počet zhotovených výrobků. Soud se tedy plně ztotožňuje se závěrem prvoinstančního orgánu a probíraného žalovanou, že dokazováním

bylo prokázáno, že žalobkyně podnikatelskou činnost nevykonávala, když její činnost spíše vykazovala znaky závislé práce dle zákoníku práce. Správní orgány tedy správně posoudily, že žalobkyně neplnila účel pobytu a námitky žalobkyně jsou v tomto směru liché.

23. Soud dále nepřisvědčil ani další námitce ohledně částečné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve vztahu k části odůvodnění týkající se otázky monitorování docházky žalobkyně. Žalovaná na str. 8 svého rozhodnutí dostatečným způsobem uvedla, jak se vypořádala s odvolací námitkou ohledně čipové karty a jejího účelu a rovněž řádně uvedla své úvahy, které ji k posouzení nedůvodnosti odvolací námitky vedly. Žalovaná v tomto směru vycházela z výpovědi žalobkyně, která uvedla, že docházka do firmy je monitorována kartou s čipem a že pracovní doba není pevně stanovená. Krajský soud se zde ztotožňuje se závěrem žalované, že z výpovědi žalobkyně neplyne, že by čipová karta sloužila pouze ke vstupu do areálu, nýbrž že slouží k monitoringu docházky žalobkyně, přestože ta dle své výpovědi nemá stanovenou pevnou pracovní dobu, tj. není povinna být na pracovišti v autoritativně nařízený čas. Námitka žalobkyně je tak nedůvodná.
24. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobkyně důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. dubna 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu